

at Uenigheden i Virkeligheden ikke er saa stor i Omfang, som man maaske kunde tro, naar man ser de mange Mindretal.

Jeg kommer saa til det sidste Punkt, hvorom Uenigheden har været størst, den Paragraf i Lovforslaget, som sigter til Udvidelse af Underretternes Kompetence. Paa dette Punkt har Udvalget delt sig i i alt 5 Mindretal. Det Mindretal, hvortil jeg hører, mener, at Søndre Landsrets Nedlæggelse og Udvidelsen af Beføjelsen for Landsretterne til Rejse vil betyde et forøget Arbejde for Landsretterne, og at det derfor vil være nødvendigt, hvis man skal undgaa en Forøgelse af disses faste Personale, at skabe en Lettelse for Retternes Arbejde. Dette mener man paa hensigtsmæssig Maade at kunne gøre ved at lade nogle flere af de civile Sager blive ved Underretterne.

Lovforslaget lød oprindeligt paa, at Underretternes Kompetence skulde udvides fra 800 Kr. til 2 000 Kr. Personligt vilde jeg ikke have nogen Betænkelighed, ikke nogen større Betænkelighed i hvert Fald, ved at gaa med hertil: men der har indenfor Udvalget, som det vil ses af Betænkningen, været rejst meget store og stærke Indvendinger herimod, og fra det Mindretal, som jeg tilhører, som er det, der gaar videst, har man ogsaa bøjet sig for disse Indvendinger og forslaar derfor, at Underretternes Kompetence kun udvides til 1 500 Kr.

Indvendingerne er navnlig gaaet ud paa, at Underretternes Procedure ikke var egnet for disse større Sager, idet den efter Retsplejeloven var tænkt for Anvendelse paa de ganske smaa Sager og derfor har en udpræget summarisk Karakter. Dette er maaske skematisk opfattet rigtigt, men jeg nærer dog ingen Tvivl om, at det for den kyndige og erfarne Dommer er særdeles vel muligt at skabe en Behandling af Sagerne, som i enhver Henseende er fyldestgørende, og derfor nærer jeg ikke nogen Betænkelighed ved den foreslaaede Udvidelse.

Med disse Ord skal jeg paa Flertallets Vegne anbefale at stemme for samtlige Paragraffer i den foreslaaede nye Affattelse af Lovforslaget og paa det ene Mindretals Vegne anbefale at stemme for Underændringsforslag Nr. 3.

Hans Rasmussen: Det er meget rigtigt, hvad den ærede Ordfører udtalte, at det ikke kan siges at være noget stort, der er kommet ud af Udvalgsbehandlingen, saaledes som den har fundet Sted gennem 31

Møder. Jeg tror tilmed, man kunde gaa en Smule videre end Ordføreren, idet jeg er tilbøjelig til at sige, at det, der her er foreslaaet af de 145 Paragraffer i Ministerens Forslag, i Virkeligheden kun drejer sig om to Paragraffer. Det er altsaa en Nedskaering saa kraftig, som man ikke længe har været Vidne til.

De to Spørgsmaal, der her foreligger til Afgørelse, er Spørgsmaalet om Søndre Landsret — eller Spørgsmaalet om Bevarelsen af en tredie Landsret — og dernæst Spørgsmaalet om Udvidelse af Underretternes Kompetence, saaledes som den ærede Ordfører har nævnt.

Naar vi fra det Mindretals Side, som jeg tilhører, saa bestemt holder paa Bevarelsen af en tredie Landsret, gør vi dette først og fremmest ud fra Hensynet til Umiddelbarheden, der for os staar som noget saa fundamentalt i hele Retsplejespørgsmaalet, at vi ikke under nogen Omstændighed vil række Haanden til en Indskrænkning af den. Vi mener, at en saadan Indskrænkning maa siges at finde Sted, hvis man nu fastslaar, at den tredie Landsret skal nedlægges. Der er anført, at Hensynet til Ensartetheden i Retternes Afgørelse maa tages i Betragtning. Jeg kan ikke vurdere dette Anbringende saa højt, som man fra anden Side mener at kunne gøre. Jeg gaar ud fra, at den ene Landsret holder sig à jour med de Afgørelser i alle principielle Spørgsmaal, der maatte træffes af andre Landsretter, og at der saaledes efterhaanden maatte kunne tilvejebringes en ønskelig Ensartethed.

Endvidere er det Mindretal, hvortil jeg hører, i Tvivl om, hvorvidt det kan siges at være heldigt at centralisere Retsplejen mere, end Tilfældet er. Vi er af den Opfattelse, at det er af Betydning, at Udøvelsen af Retsplejen sker i saa direkte Forbindelse med Befolkningen som muligt, og at dette, at Landsretterne er Befolkningen saa nær paa Livet, som gørligt er, maa siges at være noget af meget stor Værdi. Centralisation kan paa sine Omraader være heldigt, men paa dette Felt synes jeg, det maa fraraades.

Naar der nu fra forskellig Side anføres, at man allerede tidligere har truffet en Afgørelse — en bindende Afgørelse, forstaar jeg, man vil lægge ind deri —, at Spørgsmaalet om, hvorvidt vi skulde have to eller flere Landsretter, ønsker jeg deroverfor at gøre opmærksom paa, at den Afgørelse, der blev truffet ved Gennemførelsen af Loven af 1916, faldt paa et Tidspunkt, da Sønderjylland ikke hørte til Danmark, med andre Ord, Landet er blevet større, siden Retspleje-